

DE
Kids
OF
appetite

DE *Kids* OF *appetite*

ZE LEEFDEN EN ZE LACHTEN

EN ZE ZAGEN DAT HET GOED WAS

DAVID ARNOLD

1

DE GEWICHTIGE GROOTHEDEN
(of: Maak uw dwaze, nietige zelf gereed)

Verhoorkamer #3

Bruno Victor Benucci III & brigadier S. Mendes

19 december // 15:12 uur

Stel je eens voor: de miljarden mensen op de wereld met hun miljarden 'ik bens'. Ik ben een stille waarnemer, een eersteklas muurbloempje. Ik ben gek op kunst, op de Mets, op mijn herinneringen aan pap. Ik vertegenwoordig ongeveer een zeven-miljardste van de wereldbevolking. Dat zijn mijn gewichtige grootheden, en ik heb er nog veel meer.

'Het begint met mijn vrienden.'

'Wat?'

'Mijn verhaal,' antwoord ik.

Maar dat is niet helemaal waar. Ik moet verder terug, terug naar de tijd voordat we vrienden waren, toen ze nog maar...

...

Oké, begrepen.

'Ik ben al minstens duizend keer verliefd geweest.'

Mendes schenkt me een glimlachje en schuift de digitale voicerecorder mijn kant op. 'Sorry, je zei... dat je verliefd bent geweest?'

'Minstens duizend keer,' antwoord ik en ik haal mijn handen door mijn haar.

Vroeger dacht ik dat liefde werd bepaald door getallen: een eerste kus, een tweede dans, talloze keren liefdesverdriet. Ik dacht dat de getallen het langer zouden uithouden dan de liefde zelf, dat ze in de donkerste hoeken van het verbrijzelde hart zouden blijven bestaan. Vroeger dacht ik dat liefde loodzwaar en lastig was.

Dat denk ik nu allemaal niet meer.

‘Ik ben een Superrenpaard.’

‘Je bent een wát?’ vraagt Mendes, haar blik streng en vermoeid tegelijkertijd.

‘Niets. Waar is uw uniform?’

Ze draagt een rokje van tweed, een getailleerd jasje en een losvallende blouse. Stil neem ik haar bruine ogen waar, waarmee ze me heel doordringend aankijkt en die, als je de wallen eronder en de kraaienpootjes die als twee gezichtshaakjes haar gelaatstrekken omgeven even vergeet, best mooi zijn. Stil neem ik de fijne vouwtjes op haar handen en in haar hals waar, die wijzen op vroegtijdige huidveroudering. Stil neem ik de ontbrekende trouwring waar. Stil neem ik haar donkere haar waar, schouderlang, niet meer dan een schim van de vroegere vorm en stijl.

Haakjes, fijn, ontbrekend, schim: het is net of de gewichtige grootheden van Mendes in een gefluisterde voetnoot staan.

‘Eigenlijk ben ik vrij,’ zegt ze. ‘En ik ben brigadier, dus ik hoef niet altijd een uniform te dragen.’

‘Jij bent hier de baas, toch?’

‘Ik leg verantwoording af aan inspecteur Bell, maar dit is inderdaad mijn zaak, als dat je vraag is.’

Ik graai onder mijn stoel, haal mijn oogdruppels uit het voorvakje van mijn rugzak en laat snel in allebei mijn ogen een druppel vallen.

‘Victor, je bent acht dagen vermist geweest. Maar vanmorgen stappen jij en...’ ze rommelt in haar papieren tot ze vindt wat ze zoekt, ‘Madeline Falco hier binnen, praktisch hand in hand met Mbemba Bahizire Kabongo, beter bekend als Baz, de hoofdverdachte in ons moordonderzoek.’

‘Ik liep niet hand in hand met Baz. En hij is geen moordenaar.’

‘Je gelooft niet dat hij het heeft gedaan?’

‘Dat weet ik zeker.’

Mendes schenkt me een medelijdende glimlach, zo’n glimlach die

tegelijkertijd een frons is. 'Vic, hij heeft zichzelf net aangegeven. En zijn DNA zit op het moordwapen. We hebben meer dan genoeg bewijs om Kabongo jarenlang achter de tralies te laten verdwijnen. Ik hoop dat jij iets kunt vertellen over wat er is gebeurd tussen het moment dat je acht dagen geleden je huis uit rende en het moment dat je hier vanochtend kwam binnenwandelen. Je zei dat je een verhaal te vertellen had. Doe dat dan ook.'

Mijn herinnering aan deze ochtend is nog vers, en Baz' stem zal ik nooit meer vergeten. *Afleidingsmanoeuvres, Vic. Ze hebben tijd nodig. En die moeten wij hun geven.*

'Ieder meisje dat eyeliner draagt,' zeg ik.

...

...

Brigadier Mendes knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Wat?'

'Ieder meisje dat een muziekinstrument speelt, behalve... behalve misschien degenen die fagot spelen.'

'Het spijt me, ik begrijp n...'

'Ieder meisje dat oude Nikes draagt. Ieder meisje dat op haar oude Nikes tekent. Ieder meisje dat haar schouders ophaalt of bakt of leest.' *Vertel ze over alle meisjes waar je ooit van dacht te houden, de meisjes van vroeger.* Ik glimlach vanbinnen, de enige plek waar ik dat kan. 'Ieder meisje op een fiets.'

Ik haal een zakdoek tevoorschijn en dep het kwijl uit mijn mondhoek. Pap noemde mijn mond mijn 'lekkende mok'. Vroeger vond ik dat vreselijk. Nu mis ik het.

Soms... ja, volgens mij mis ik de dingen die ik vreselijk vond nog het meest.

Mendes leunt achterover. 'Kort nadat je bent weggelopen, heeft je moeder je als vermist opgegeven. Ik ben in je kamer geweest, Vic. Whitman, Salinger en Matisse, waar je ook kijkt. Je bent slim. En een beetje een nerd, als ik zo brutaal mag zijn.'

‘Wat wilt u daarmee zeggen?’

‘Daarmee wil ik zeggen dat je helemaal niet zo stoer bent. Dus waarom doe je alsof dat wel zo is?’

Onder de tafel pluk ik aan de stof van mijn KOA-armband. “Ik ben enorm, ik bevat grootheden.”

Mendes gaat verder: “Ik richt me op mijn naburigen, ik wacht hen op bij de voordeur. Wie is er klaar met zijn werk? Wie heeft zijn maaltijd als eerste verbruikt? Wie is bereid met mij mee te gaan?”

...

Ik probeer mijn schok te verbergen, maar misschien hebben mijn ogen me verraden.

‘Whitman heeft me door mijn colleges strafrecht geholpen,’ zegt Mendes. ‘Ik neem aan dat je de volgende regel kent?’

Dat is niet zo. Dus ik zwijg.

“Zal je van je laten horen voor ik er niet meer ben?” zegt ze zachtjes. “Zal het al te laat blijken?”

...

‘Met alle respect, mevrouw Mendes. U kent me niet.’

Ze kijkt weer naar de map voor haar. ‘Bruno Victor Benucci III, zestien, zoon van Doris Jacoby Benucci en wijlen Bruno Benucci junior, twee jaar terug overleden. Enig kind. Eén meter zestig. Donker haar. Lijdt aan het zeldzame Moebius-syndroom. Gek op abstracte kunst...’

‘Weet u wat dat is?’

‘Ik heb genoeg dieven met een Picasso-obsessie meegemaakt, en ik kan je vertellen, dat zijn niet de makkelijksten.’

‘Dat is niet wat ik bedoelde.’

‘Ik weet wat je bedoelde.’ Mendes slaat de map dicht. ‘En ja, ik heb er het een en ander over opgezocht. Moebius is een zeldzame, aangeboren neurologische aandoening die de zesde en zevende hersenzenuw aantast, waardoor de gezichtsspieren verlamd raken. Ik begrijp dat het moeilijk voor je is geweest.’

Mendes' stem lijkt een zelfingenomen randje te hebben, alsof ze deze definitie al die tijd al in de aanslag had en simpelweg had zitten wachten tot ik zou vragen of ze wist wat er mis was met mijn gezicht. Ik lijd al mijn hele leven aan het Moebius-syndroom, en daar heb ik het volgende van geleerd: de mensen die zo arrogant zijn om de woorden 'ik begrijp het' te gebruiken, zijn degenen die er niets van begrijpen. Mensen die het echt snappen, houden meestal hun mond.

'U hebt er het een en ander over opgezocht,' zeg ik bijna fluisterend.

'Even snel.'

'Dus u weet hoe het voelt als er zand onder uw oogleden wordt geduwd.'

...

'Wat?'

'Zo voelt het soms om niet te kunnen knippen,' zeg ik. "Droge ogen" komt er niet eens bij in de buurt. "Woestijnogen" is een betere omschrijving.'

'Vic...'

'Heeft uw zoektocht ook informatie opgeleverd over hoe gruwelijk het is om 's nachts met je ogen halfopen te slapen? Of hoe het drinken uit een beker ongeveer net zo makkelijk lijkt als een lasso om de maan gooien? Of hoe je blij mag zijn als kinderen je met rust laten? Of hoe sommige leraren langzamer gaan praten omdat ze denken dat je dom bent?'

Mendes schuift ongemakkelijk heen en weer op haar stoel.

'Begrijp me niet verkeerd,' zeg ik. 'Ik klaag niet. Heel veel mensen met Moebius hebben het erger dan ik. Vroeger wenste ik altijd dat ik iemand anders was, maar toen...'

Maar toen liet pap me kennismaken met Henri Matisse, een kunstenaar die ervan overtuigd was dat ieder gezicht zijn eigen ritme had. Matisse zocht in zijn portretten naar wat hij 'bijzondere asymmetrie' noemde. Dat beviel me wel. Ik had me afgevraagd wat het ritme van mijn gezicht en mijn bijzondere asymmetrie waren. Dat heb ik een keer

aan pap verteld. Hij zei dat er schoonheid school in mijn asymmetrie. Daar voelde ik me beter door. Niet niet-alleen, maar wel minder alleen.

In elk geval in het gezelschap van kunst.

‘Maar toen...?’ vraagt Mendes.

Ik was bijna vergeten dat ik aan een zin was begonnen. ‘Toen niets.’

‘Vic, ik weet dat je het zwaar hebt gehad.’

Ik wijs met beide wijsvingers naar mijn roerloze gezicht. ‘U bedoelt vanwege mijn... “gebrek”?’

‘Dat woord heb ik nooit gebruikt.’

‘O nee. “Aandoening”. U bent tenslotte een humanist.’

Onder mijn KOA-armband voel ik aan mijn paadjes zonder bestemming. Mijn vingers zijn mijn hele leven al een vijand waar niet mee te spotten valt, een vijand die krabt, klauwt en knijpt. De armband is een effectief geheugensteuntje, maar hij is geen partij voor mijn vingers met hun piepkleine vingerhersenen, die vastbesloten zijn om mijn pijngrens te testen.

Ik vraag: ‘Hebt u weleens gehoord dat je pas kunt worden wie je bent als je voor hete vuren hebt gestaan?’

Mendes neemt een slokje van haar koffie en knikt. ‘Natuurlijk.’

‘Ik heb altijd sterk willen zijn, mevrouw Mendes. Ik wou alleen dat het vuur niet zo heet was.’

...

‘Victor.’ Het is een fluistering, zo goed als onhoorbaar. Mendes buigt naar voren en haar uitstraling verandert van verdedigend in aanvallend.

‘Vic, kijk me aan.’

Ik kan haar niet aankijken.

‘Kijk me aan,’ herhaalt ze.

Ik kijk haar aan.

‘Heeft Baz Kabongo je dit opgedragen?’ Ze knikt langzaam. ‘Dat is niet erg. Dit moest van hem, hè?’

Ik zwijg nog steeds.

‘Volgens mij is er het volgende gebeurd,’ zegt ze. ‘Als Kabongo zijn gezicht door de hele stad ziet hangen, besluit hij zich niet langer te verstoppen. Hij haalt jou en je vriendin over om tegen ons te liegen, om te zeggen dat jullie op plekken waren waar jullie niet waren, op tijdstippen waarop jullie daar niet waren, met mensen waarmee jullie daar niet waren. Hij weet dat hij hier alleen mee wegkomt als hij een alibi heeft, of als een ooggetuige beweert dat iemand anders het heeft gedaan. En wie zijn daar beter geschikt voor dan twee onschuldige kinderen? Zit ik in de buurt?’

Ik zwijg. Ik ben een pro in non-verbale communicatie, en elke minuut die verstrijkt is een triomf, een overwinning, hoe klein ook.

‘Ik ben aardig goed in mijn werk,’ gaat ze verder. ‘En hoewel ik niet weet waar je was in de nacht van 17 december, weet ik wel waar je níet was. Je was niet in dat huis. Je hebt die plas bloed niet gezien. Je hebt niet gezien hoe het licht uit de ogen van die man verdween, Victor. Weet je hoe ik dat weet? Als je dat wel had gezien, zou je hier nooit zo in die stoel zitten, zou je nooit zo mijn tijd zitten te verkloten. Dan zou je doods-bang zijn.’

...

...

Die vingerhersenen zijn meedogenloze beesten, ze knagen aan mijn grootheden.

‘Kabongo vertrouwt erop dat je zult liegen, Vic. Maar weet je wat hij is vergeten? Matisse. Whitman. Kunst. En je weet wat alle goede kunst met elkaar gemeen heeft, toch? Alle goede kunst is eerlijk. En dat deel van jou weet wat er aan de hand is. Dat is het deel dat me de waarheid gaat vertellen.’

Ik tel in gedachten tot tien en hoor Baz’ stem telkens weer hetzelfde zeggen, als een bekraste langspeelplaat. *Laat ze maar denken wat ze willen. Als je maar niet liegt.*

‘We zullen je beschermen,’ zegt Mendes. ‘Je hoeft niet bang te zijn.

Vertel me maar wat er is gebeurd.'

Afleidingsmanoeuvres, Vic. Ze hebben tijd nodig. En die moeten wij hun geven.

...

...

Ik buig voorover, naar de digitale voicerecorder, en schraap mijn keel. 'Ieder meisje dat thee drinkt.'

'Oké, we zijn klaar.'

'Ieder meisje dat frambozenscones eet.'

Mendes schuift haar stoel naar achteren, staat vastberaden op en spreekt luid en duidelijk. 'Gesprek tussen Bruno Victor Benucci III en brigadier Sarah Mendes beëindigd om vijftien uur achtentwintig.' Ze drukt op stop, pakt haar koffiemok en haar map en loopt naar de deur. 'Je moeder komt zo. Als je wilt, mag je in de tussentijd koffie halen op de gang.' Ze schudt haar hoofd, doet de deur open en mompelt: 'Frambozenscones, jezus christus.'

Het politiebureau van Hackensack, verhoorkamer drie, verandert in de Maywood-boomgaard, kas elf. Ik beeld me in: Baz Kabongo, zijn haast vaderlijke bezorgdheid en zijn volgetatoeëerde arm; de brutale Coco, trouw tot het bittere einde; Zuz Kabongo, die met zijn vingers knipt en op zijn plaats danst; en ik zie Mad. Ik herinner me het moment, mijn moment van hartverscheurende helderheid, toen de wolken openbraken en ik alles zag alsof ik al die tijd blind was geweest. Eerlijk gezegd wist ik pas wat liefde was toen ik het zag zitten in een kas en het zich ontvouwde als een landkaart, zijn vele onbekende gebieden aan me onthulde.

Als brigadier Mendes de deur opendoet, haal ik mijn hand onder tafel vandaan. Ik breng hem op ooghoogte en bewonder de drie witte blokletters op de zwarte stof: KOA.

Walt Whitman had gelijk. We bevatten inderdaad grootheden. De meeste zijn lastig en loodzwaar en bezorgen je knetterende koppijn.

Maar sommige grootheden zijn wonderlijk mooi.

Zoals deze...

Ik ben een Kid of Appetite.

‘Ik was wél in dat huis, mevrouw Mendes.’ Ik concentreer me op de sneeuw witte κ, o en A en het wazige silhouet van Mendes verstijft in de deuropening. Ze draait zich niet om.

‘Ik was daar,’ zeg ik. ‘Ik heb wél gezien hoe het licht uit de ogen van die man verdween.’

(8 dagen geleden)

VIC

‘Het Bloemenduet’ eindigde.

‘Het Bloemenduet’ begon opnieuw.

De magie van de repeatfunctie.

Ik miste pap. Oftewel, ik stond op de rand van de pier. Dat deed ik als ik pap zo erg miste als nu.

Ik stond vaak op de rand van de pier.

Met mijn handen in mijn zakken en mijn kraag omhoog tegen de Jersey-kou (die ongeveer net zo venijnig was als een boze draak met lange ijspegeltanden) liet ik de wind mijn haar alle kanten op blazen. Het kon me niets schelen dat het in de war raakte. Helemaal niets.

Haar was niet gewichtig.

Twee dingen die wel gewichtig waren:

1. Dit nummer. ‘Het Bloemenduet’. Dat was paps lievelingsnummer geweest. Nu was het mijn lievelingsnummer.

2. Deze slapende onderzeeër, de *uss Ling*. Ooit was het een indrukwekkend en zeewaardig schip geweest, maar hij lag al voor mijn geboorte op zijn laatste rustplaats in de Hackensack River. De *Ling* deed me denken aan: een gepensioneerd renpaard dat naar zo'n seksboerderij wordt gestuurd waar hij zich alleen maar voortplant met andere renpaarden, in de hoop dat de beste genen winnen en een Superrenpaard voortbrengen. (Pap heeft me een keer meegenomen naar zo'n boerderij voor een tour; toen onze gids begon over een 'fantoommerrie' en verschillende kunstmatige inseminatie-methodes besloot ik maar in de auto te wachten.)

Jammer genoeg lagen er geen andere onderzeeërs in de rivier waarmee de *Ling* zich kon voortplanten.

Oftewel, geen onderzeeërseks.

Oftewel, geen Superonderzeeër.

Dit deel van de oever was afgebakend als officieel marinemuseum met rondleidingen en meer van dat soort onzin. Het museum was alleen geopend op zaterdag en zondag, wat betekende dat ik er doordeweeks het rijk alleen had. Als ik van school naar huis liep, maakte ik hier meestal een tussenstop en dan vroeg ik me af hoe de *uss Ling* er 's nachts uitzag. Ik wist niet precies wat me zo aantrok in de onderzeeër. Misschien het feit dat zijn echte leven was afgelopen, maar hij hier nog altijd lag. Dat vond ik herkenbaar.

Ik voelde mijn telefoon trillen. Ik haalde hem uit mijn zak en veegde met mijn vinger over het scherm om mijn moeders berichtje te lezen.

Hé. Kun je ff prosciutto halen @ babushka's? Plz? :) :

De afkortingen braken mijn hart. Mam had nog steeds zo'n antieke klaptelefoon waarop je ongeveer tien keer op een toetsje moest drukken om de juiste letter te krijgen. Ik had meer dan eens geprobeerd haar de

voordelen van het wonderlijke QWERTY-toetsenbord te laten zien. Ze begreep er niets van.

Ik typte het volgende terug:

Het zou me een eer en genoegen zijn, liefste moeder, om u op deze prachtige avond het Venetiaanse gezouten vlees van uw keuze te bezorgen. Ik zal mij vervolgens in allerijl naar huis spoeden. Uw liefhebbende zoon, Victor. ☺ ☺ ☺

Een seconde later antwoordde ze met:

Thnx, lief.

Thnx, lief.

Ik liet de telefoon weer in mijn zak glijden en keek naar de Ling. Nog niet zo lang geleden zou mam hebben meegespeeld en me voor mijn wijsneuzerige antwoord op mijn nummer hebben gezet.

Alles was nu anders.

...

...

‘Het Bloemenduet’ in mijn oren was aangekomen bij een hartverscheurend refrein en de wind woelde nog altijd door mijn haar. Ik hield niet per se van opera’s; ik hield van *déze* opera. Ik stelde me de twee vrouwen voor, de stijgende sopranen die de sterren van de hemel zongen. Ze zongen niet; ze vlógen. Pap zei dat sommige mensen niet van opera hielden omdat ze met hun hersenen luisterden in plaats van met hun hart. Hij zei dat de hersenen van de meeste mensen best wel stompzinnig waren, maar dat harten onzin konden doorzien als absolute pro’s. *Denk met je hart*, V, zei hij altijd. *Daar leeft de muziek*. Dat soort rare dingen zei hij vaak, want hij was zo’n leef-in-het-nu-type, een echte hartdenker.

Onze soort wordt ernstig bedreigd.

Ik schopte tegen een steentje dat in de buurt lag, ik mikte op de mitrailleur aan de verst gelegen kant van de onderzeeër, maar het steentje kwam er niet eens bij in de buurt. Ik praatte hardop tegen pap, al wist ik heel goed dat hij me niet kon horen. Ik kon mezelf ook niet horen door de stijgende sopranen die uit mijn oortjes schalden, maar het was fijn om dingen te zeggen zonder ze te horen. Fijn om te weten dat mijn woorden ergens in de ether klonken.

Ik schopte tegen een ander steentje. In de roos. Het ketste tegen de mitrailleur en viel met een plons in het donkere water van de rivier. Ik glimlachte vanbinnen en stelde me voor dat de steen naar de bodem van de rivierbedding zou zinken, waar hij voor altijd zou blijven bestaan, zonder dat iemand dat wist.

Slapend. Zoals de Ling. Zoals mijn stem in de ether.

Zoals ik.

Ik liep bij de pier vandaan en stak River Street over, de ene voet voor de andere, en ik genoot van de eenzaamheid van de wandeling door de stad naar Babushka's Deli. Het was koud, het soort kou dat je kunt zien, waarbij je adem als een drijvende lotus voor je gezicht tot bloei komt. Het was het soort koud waarbij je niet kon zeggen of het bewolkt was, of dat de hemel gewoon een wolkenkleur had. De kou sprak in zinnen, en dit is wat ze zei: 'Jongens, er is sneeuw op komst. Maak uw dwaze, nietige zelf gereed.'

'Het Bloemenduet' eindigde.

'Het Bloemenduet' begon opnieuw.

De magie van de repeatfunctie.

Jezus, wat miste ik pap.

Ik boog me over de glazen vitrine en probeerde me het verschil tussen pancetta en prosciutto te herinneren. Niet dat het wat uitmaakte. In de Benucci-lasagne hoorde prosciutto. Dat was essentieel.

‘Jij bent kleine jongen, ja?’

Ik keek om me heen en vroeg me af of de slager het tegen mij had. De enige andere persoon in de winkel was een dikke tiener die van top tot teen in New York Jets-merchandise was gehuld: pet, sjaal, handschoenen, jas. Hij zat met een cola en een broodje aan een tafeltje in de hoek en staarde me aan met een mengeling van totale verwarring, nieuwsgierigheid en afkeer.

Die blik kende ik maar al te goed.

‘Jij,’ zei de slager van achter de toonbank, en hij wees met een vlezige vinger in mijn richting. ‘Jij bent kleine jongen. Ja?’

‘Ik denk... eh... Ik ben inderdaad wat klein voor mijn leeftijd.’

‘Wat zeg jij? Harder!’

Achter me hoorde ik de Jetsfan gniffelen. Ik duwde mijn haar achter mijn oren en probeerde een korter antwoord. ‘Ja. Ik ben kleine jongen.’

Ik ben kleine jongen.

De slager, die volgens zijn naamkaartje Norm heette, richtte zich weer op het vlees op zijn hakblok. ‘Okidoki. Kleine jongens hebben vlees nodig. Goed voor sterke botten. Voor groot en sterk worden.’ Hij glimlachte en spande zijn biceps aan. ‘Net als ik! Ha!’

Ik wist nooit zo goed wat ik tegen deze man moest zeggen. Norm was minstens half leeuw, bijna zeker weten Russisch en had onchristelijke hoeveelheden haar uit onchristelijke plaatsen van zijn lichaam groeien. Ja, hij was dik, maar hij was meer dan dat. Het soort vet – stevig, uitpuilend, vlezig – verraadde een man die net iets te vaak van zijn eigen etenswaren had gesnoept. Men vermoedde dat Norm een oud-KGB’er was die zich in Noord-Jersey schuilhield tot er een nieuw Sovjetregime aan de macht zou komen.

...

Toen het belletje van de deur rinkelde, liepen ze naar binnen.

Alle vier. Ze waren altijd samen.

Ik had het groepje al minstens vijf keer in de stad gezien. Hackensack

was niet bepaald een snelgroeïende metropool: er waren maar een paar plekken waar iedereen naartoe ging, dus je kwam al snel bekende vreemden tegen. Meestal was dat toeval, eerder een déjà vu dan het lot.

‘Hoi, Norm,’ zei de oudste. Ik had de anderen hem ‘Baz’ horen noemen. Baz was een jaar of vijftientig, hij was redelijk gespierd en minstens één meter tachtig-en-nog-wat. De mouwen van zijn T-shirt waren tot op zijn schouders afgeknipt, waardoor de vele tatoeages die zijn linkerarm bedekten te zien waren, een combinatie die zich niet alleen afzette tegen de maatschappij, maar ook tegen het weer. Hij sprak met een licht, niet te plaatsen accent en had altijd een honkbalpet van de Trenton Thunders op.

‘Ja, meneer Baz,’ zei Norm en zijn ogen lichtten op terwijl hij zijn bloederige klauwen afveegde aan zijn schort. ‘Ik dacht al, misschien kom jij vandaag. Geef mij een minuut. Ik zo terug.’ Norm verdween naar achteren terwijl ik aan de zijkant stond, mijn haar weer achter mijn oren duwde en me in alle opzichten een kleine jongen voelde.

Ik wist niet precies waarom, maar Norm was door de aanwezigheid van deze groep veranderd in een Superrenpaard. Zelfs de Jetsfan, die een minuut geleden naar mijn gezicht had gestaard, kauwde nog altijd op dezelfde hap brood als toen de groep was binnengekomen. Ze maakten een soort roekeloos-enthousiaste indruk, alsof ze elk moment alles konden laten vallen en weg konden rennen. Gewoon omdat ze dat leuk vonden, omdat het kon, gewoon daarom.

‘Yo, waar de frak sta jij naar te staren?’

De kleinste van het stel, een meisje van hoogstens tien of elf jaar, had rode krullen en sproeten. Ze droeg een jas die haar te groot was en twee verschillende handschoenen, en ze hield meestal Baz’ hand vast.

‘Coco,’ zei Baz. ‘Gedraag je.’ Hij schonk me een glimlachje, draaide zich toen om en fluisterde iets tegen een derde type, dat luisterde, onmiddellijk zijn hoofd schudde en twee keer met zijn vingers knipte. De jongen was een jaar of achttien, misschien zelfs twintig, en zijn armen

waren te lang voor de mouwen van zijn Journey-trui, waardoor minstens tien centimeter van zijn onderarmen onbedekt bleef.

Het laatste lid van de groep was een meisje met grijze ogen, een getailleurde turquoise jas met regenboogstrepen op de voorkant en een gele gebreide beanie; haar haar was lang en zo blond dat je niet kon zien waar de muts eindigde en haar haar begon. Het geel, de regenboogkleuren, het grijs: ze was een explosie van kleur, een losgeslagen Matisse. Ze stond achter de anderen met haar neus in een boek, alsof boeken enkel en alleen bestonden om door haar in een slagerij te worden gelezen. Een Stille Schoonheid.

Dit was de zoveelste keer dat ik deze lui tegenkwam, maar de charmes van het meisje troffen me nog altijd net zo hard als de eerste keer dat ik haar had gezien.

Pancetta, prosciutto, fucking gehaktbrood, lekker belangrijk. Dit groepje bracht een oergevoel van opwindning in me naar boven: een mix van bewondering en angst.

‘Weet je?’ zei de kleine roodharige terwijl ze Baz’ hand losliet en haar armen over elkaar deed. ‘Jij hebt een ernstig staarprobleem, jochie. Heeft iemand je dat weleens verteld? We zouden trouwens naar jóu moeten staren.’

‘Coco!’ zei Baz.

Ik liet mijn haar voor mijn gezicht vallen en draaide me weer naar de vitrine met gezouten ham. Ik was onderhand aan dat soort opmerkingen gewend, zeker van jongere kinderen. Maar ergens aan gewend zijn is niet hetzelfde als ergens immuun voor zijn.

Norm verscheen weer, met een volle papieren zak. Hij hees de zak over de toonbank en in Baz’ armen, die glimlachte, hem bedankte, zich omdraaide en de anderen de winkel uit leidde. De vier liepen als één persoon naar buiten.

‘Okidoki,’ zei Norm en hij richtte zich weer tot mij. ‘En voor jou, kleine jongen?’

Door de winkelruit zag ik ze de straat oversteken. Iets aan de manier waarop ze aan elkaar klitten deed me opeens twijfelen aan mijn wereldbeeld.

‘Pancetta,’ mompelde ik. Ik was te druk met naar buiten staren om te beseffen wat ik zei.

‘Okidoki. Hoeveel?’

Ik keek hoe ze vlug door Main Street liepen, Banta in sloegen en om de hoek verdwenen.

...

...

‘Hé, kleine jongen. Alles goed?’

Ik gaf geen antwoord.

In plaats daarvan rende ik zonder pancetta of prosciutto Babushka’s uit en sloopte op weg naar buiten bijna de bel. Ik rende in een wilde roes over straat, over Main Street, en sloeg de hoek om naar Banta. Mijn klei-nejongenshersenen waren de gebeurtenis nog aan het verwerken, maar mijn hart had de onzin al opgespoord en doorzien als een absolute pro.

MAD

Ik sloeg een bladzijde van *The Outsiders* om en wenste, opnieuw, dat ik in het boek kon verdwijnen. Verdwijnen in fictie: de kon-ik-maar der kon-ik-maars.

‘Häagen-Dasz koffie is lekker,’ zei Coco. ‘Cookies and cream, rocky road. Italiaanse toffee tira... Mad, wat staat daar?’

Ik keek op en zag Coco met haar neus tegen de koude glazen deur staan. Haar pluizige haar was net een rode zon waar duizenden bekers ijs omheen draaiden.

‘Tiramisu,’ zei ik. ‘Dat is een soort zachte cake. Al geloof ik dat er eigenlijk geen cake in zit. Maar wel koffie en rum.’

‘Ga. Wég,’ zei Coco. ‘Rum, het spul dat piraten drinken? Onder welke afgrijselijke steen heb ik geleefd dat ik niet weet wat tiramisu is? O kijk, ze hebben ook cookie dough! Dat is jouw lievelingssmaak, toch, Zuz?’

Zuz staarde naar het vriesvak met ijs alsof hij er dwars doorheen keek en knipte met zijn vingers. De *klak* galmde door het gangpad.

Foodville op Banta Street was helemaal ons ding; er hing permanent een soort saaie sfeer. Medewerkers ordenden, herordenden en her-herordenden dozen merkloze ontbijtgranen, potten ingemaakte augurken en pakjes noedels. Ze dweilden schone vloeren, plakten prijsjes op artikelen die al een prijsje hadden en tikten met hun voet op de maat van de slome muzak; ze maakten piramides van soepblikken en stonden doel-loos bij de geraspte kaas in een hoek van de winkel waar een tl-lamp flikkerde. En midden in Foodville hadden we ons eigen stadje, pad elf, waar we naar de bevroren zuivel staarden alsof we wachtten tot het ijs óns zou uitkiezen.

Baz kwam de hoek om met een halfvol winkelwagentje, waar hij op leunde alsof hij een uitgeputte moeder met vier kinderen was.

Elke familie heeft een normaalstand, maar de ene stand is zeker normaler dan de andere.

‘Dat werd tijd,’ zei Coco en ze keek begerig naar het ijs. ‘Mad zegt dat tiramisu een zachte cake is met echte rum, het spul dat piraten drinken. Is dat waar? Niet liegen.’

‘Dat weet ik niet.’ Baz zette zijn Thunderpet af en haalde een hand door zijn haar. Die beweging had ik eerder gezien en ik wist wat het betekende. Ik bereidde me voor op de scheldpartij waarmee Coco haar ongenoegen zou uiten.

‘Die smaak moeten we uiteráárd proberen,’ zei Coco terwijl ze de deur van het vriesvak opentrok. ‘Maar we kunnen er beter nog een meenemen, voor het geval dat zachte-cake-ijs naar stront smaakt.’

‘Sorry, Coconut,’ zei Baz. ‘Dat gaan we niet doen.’

Ze zuchtte. ‘Nou, als ik er maar eentje mag kiezen...’

‘Nee. Ik bedoel geen ijs. Dit keer niet.’

Coco draaide zich met een ruk om, waarbij haar slonzige rode haar om haar hoofd zwaaide. ‘Zeg dat nog eens.’

‘Mijn salaris komt morgen pas,’ zei hij. ‘Dus dit is het voor vandaag. We moeten morgenochtend terug voor Gunthers boodschappen, dus misschien dan. Trouwens... het vriest buiten.’

‘In mijn máág vriest het niet,’ zei Coco en ze draaide zich weer om naar het vriesvak. Ze stak een hand uit naar de deur, haar stem was net iets hoger dan eerst en droop van het blinkende fatsoen. ‘Ik kan het ijs onder mijn jas stoppen, Baz. Niemand zou het missen.’

Onwillekeurig had ik bewondering voor het feit dat zo’n klein meisje zo veel achterlijke onzin kon uitkramen. Het bijzondere aan Coco was dat ze niet alleen graatmager was, maar ook een overlever en een vechter, en ze had een vastberaden trouw die je tegenwoordig niet meer tegenkwam. Als Coco iets zei, kon je in elk woord de zachte, grommende ondertoon bijna horen, hoe hoog haar stem ook was.

‘Wij zouden het weten, Coco,’ zei Baz. ‘Je kent mijn regel.’

Achter ons klonk een donderend kabaal.

Aan het einde van het gangpad stond een joch tussen honderden soepblikken die ooit een perfecte piramide hadden gevormd, maar nu als de brokstukken van een opgeblazen gebouw om hem heen lagen.

‘Dat is hij,’ fluisterde Coco. ‘Dat joch uit Babushka’s. Die ene met dat staarprobleem.’

Coco had gelijk. Vóór vandaag had ik die jongen misschien een of twee keer in de stad gezien. Hij had lang, vettig haar en indringende blauwe ogen, maar dat was niet het meest opvallende aan hem. Hij droeg een rugzak, een spijkerbroek en veterlaarzen, maar ook dat was niet het opvallendste aan hem. Dat was zijn gezicht. Ten eerste bewoog het niet. Het glimlachte niet, het fronste niet, er was geen enkele zichtbare reactie of emotie op te lezen. Met uitzondering van zijn ogen. Die stonden levendig en helder, maar ik weet niet of ik dat alleen zag omdat hij naar me keek.

Een tienermeisje met een haarnetje op liep naar de kopse kant van het gangpad, waar de soepblikken eerder netjes opgestapeld hadden gestaan. 'Jezus, gast. Ik was net klaar met...' Toen keek ze hem pas aan, slikte haar volgende woorden in en liet in plaats daarvan een zwak 'O' ontsnappen.

Even was het stil. De medewerkster met het haarnetje bukte en begon de blikken op te rapen. 'Geeft niet, jochie. Dit kan iedereen overkomen.'

Het joch greep zijn rugzak vast, keek me nog één keer aan en rende weg.

'Zei ik toch,' zei Coco, die zich weer concentreerde op het zonnestelsel van ijs voor ons. 'Dat joch is een frakking weirdo.'

Zuz knipte één keer met zijn vingers.

Terwijl Baz de medewerkster met de soepblikken hielp, begroef ik me weer in mijn boek en deed alsof ik las, ik deed alsof het blauw van die ogen niet zo indringend was geweest, alsof ik me niet afvroeg wat de medewerkster van Foodville tegen de jongen had willen zeggen, wat ze zeker tegen hem zou hebben gezegd als zijn gezicht er anders had uitgezien.

VIC

Ik schudde de sneeuw van mijn laarzen en zette ze bij de voordeur om te drogen. Twee zwarte gitaarkoffers vol Batman-logo's en The Cure-stickers stonden hinderlijk zeker in de gang.

Klint en Kory waren er. De kinderen van Vriend Frank.

Aangezien ik net een piramide van soepblikken had omgegooid voor de neus van misschien wel het mooiste meisje dat ik ooit had gezien (of zo niet het mooiste, dan wel het opvallendste, meest zweet-veroorzakende meisje) was de aanwezigheid van Vriend Frank – en zijn kinderen, die thuishoorden in een animatiefilm van Tim Burton – wel het laatste waar ik zin in had.